

[Elisabeth Bruun Olesen]

Det er en komplet afsporing af debatten at begynde at snakke om den enkelte arbejdsløses egen frihed, når det handler om tvang. Det, det handler om, er, at den enkelte arbejdsløse efter uddannelsen bliver tvunget – tvunget – over på bistandshjælp. Derfor handler det om tvang ikke om frihed.

Og så mangler undervisningsministeren at svare på, hvilke typer job de HF-enkeltfagskursister, som har taget et enkelt fag, har haft garanti for at få.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som undervisningsminister har man pligt til at være pædagogisk, og man har også pligt til om nødvendigt at gentage ting, som man har sagt, og når hverken hr. Kaj Poulsen eller fru Ebba Strange vil høre efter – jeg takker hr. Svend Auken for, at han dog hører efter – skal jeg gerne gentage, hvad jeg sagde.

Der er to dele af uddannelsessystemet. Der er den åbne del, som man frit kan trække på som hidtil, og dér er forbedringen den, at man er sikker på at kunne gøre sig færdig; man risikerer ikke at få anvist arbejde. Ingen skal tvinges ind i den åbne del af uddannelsessektoren; det må man selv om.

Så har vi den regulerede del, og det er dér, vi dels har flere tusinde ledige pladser i forvejen, dels skaffer 5.000 ledige pladser ekstra næste år, og hvis der ikke er pladser nok, har vi aftalt, at vi vil skaffe flere pladser. For en sikkerheds skyld har vi afsat 90 mill. kr., men hvis det viser sig ikke at være nok, mødes vi og drøfter, hvad vi gør ved det. Det er det, der står i aftalen. Vi har altså forpligtet os til at skaffe de pladser, der skal til også i den regulerede del.

Nu håber jeg så, at fru Ebba Strange har hørt det denne anden gang.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det var jo dejligt at få afklaret, at lige så lidt som undervisningsministeren er i stand til at sælge ideen om højskoler og salmesang som alternativ til raketter, er han i stand til at sælge kejserens nye klæder, for det er jo det, dette handler om.

Jeg skal tillade mig at gå tilbage til det, som dette i første omgang handler om, nemlig arbejdstidsnedsættelsen, men vil dog ikke undlade at sige, at det, vi nu er vidne til, er,

at man angriber de arbejdsløse i stedet for at angribe det, det handler om: arbejdsløsheden.

Arbejdsløshedstallene falder ikke mere end med de sædvanlige sæsonudsving, vi har set hvert år, og som regeringen i foråret tog som udtryk for, at vi var på rette vej. Regeringen er endda så overbevist, at den i overmod sammen med det radikale venstre mener at kunne undvære jobskabelsesloven, hvorunder ca. 12.000 mennesker har fået arbejde. Man fjerner den med et fingerknips og sender disse mennesker ud i ledighed – for nu går det jo fremad, siger man.

Vi har hørt arbejdsministeren på en lidt desperat måde prøve at forklare, hvordan arbejdsløshedstallene ser ud nu, og sandheden er jo, at i forhold til sidste år på samme tid er arbejdsløshedstallene faldet med 3.400 og ikke spor mere. Og det har været noget af det dyreste dyre for dette samfunds svage mennesker, for det er dem, man har grebet ind over for i forvisning om, at man så kunne få gjort noget ved arbejdsløshedstallene. 3.400 færre står der i statistikken nu, end der gjorde for et år siden. Det er tegn på udelighed, det er tegn på en kynisme, som ikke kan gemmes under nok så mange smil og smukke ord.

Alle med blot et minimum af omløb i hovedet kan se, at en nyvurdering med deraf følgende omfordeling af lønarbejdet ikke er til at komme uden om, hvis vi vel at mærke vil af med arbejdsløsheden, dvs. have alle dem i arbejde, der ønsker det. Og i den forbindelse må man spørge:

Hvorfor får overarbejde lov til at tage så mange løntimer i den offentlige sektor, som tilfældet er? Er det ikke grotesk, at her går det offentlige foran? Overarbejdet skal afspadseres; derved vil der komme nogle flere i arbejde.

Hvorfor går flertallet her i folketinget ikke med til en nedsættelse af arbejdstiden? Vi ved jo alle, at en kortere arbejdstid må til. Herved kunne vi i øvrigt opfylde mange gode mål, så hverdagen kunne blive lidt mindre stresset, ikke mindst for kvinder, men også for børn og mænd.

Ja, hvorfor ikke? Tidligere har konkurrencemotivet været forsvaret for Dansk Arbejdsgiverforening og den konservative regering, men det kan ikke bruges mere, nu da Belgien, Frankrig, Holland og Vesttyskland har